

[Lykketoft]

gende at få lavet denne aftale færdig med Fremskridtspartiet lige præcis på dette tidspunkt. Det kommer også som en klar markering af en klart anden og anderledes skæv fordelingspolitisk holdning end den, Socialdemokratiet har lagt frem i sit handlingsprogram »Gang i 90'erne«, og jeg betragter det i og for sig som et signal fra en fløj af regeringen, som skatteministeren tilhører, om, at man allerhelst ser, at man kan få lov til fortsat at føre fordelingspolitik med Fremskridtspartiet. Jeg må nok sige velkomme til regeringen, hvis det er tilfældet, men det kan ikke komme til at bekomme den store del af den danske befolkning vel; det forholder sig desværre omvendt.

Men det forslag, vi konkret skal behandle i dag, er en lille del af fadæsen. Den store del var den almindelige milliardgaveuddeling, som foregik i december, og som først og fremmest havde den virkning, at en masse mennesker i den absolut dyre ende af indkomst- og formuefordelingen her i landet, som havde fået store samfundsskabte værdistigninger i de foregående år, nu også fik en betydelig skattelettelse.

Vi havde under andre omstændigheder og uden den store gaveuddeling, der er foretaget i december måned, været indstillet på at se på det problem, der kan løses med en pincet, og som vedrører nogle hovedaktionærers store formueskat og de deraf følgende for store udtræk af virksomhederne. Men vi kan ikke acceptere det foreliggende forslag i den sammenhæng, det indgår i, og i øvrigt har forslaget også helt isoleret bedømt nogle ganske ejendommelige virkninger, som jeg gerne vil høre skatteministerens kommentarer til.

Det ene er, at det i iveren efter at aflaste disse stakkels mennesker, der har de store formuer, er lykkedes regeringen at konstruere et forslag, der kan betyde, at mennesker, som har en indkomst på eksempelvis 700.000 kr. og en nulformue, kommer til at betale mere i samlet skat end mennesker med 700.000 kr. i indkomst og 50 mio. kr. i formue.

Jeg er godt klar over, at et folketingsflertal har været meget optaget af at lette formueskatteydernes situation, men jeg var ikke klar over, at det gik så vidt, at man havde tænkt sig, at en formueskat skulle ændres direkte til formuetilskud, sådan at den samlede skat for en person med en formue kommer ned under, hvad en person med samme indkomst, men uden for-

mue kommer til at betale. Det er konsekvensen af dette forslag, og det skyldes, at alle de nedslag, man giver, kommer til at snuble over hinanden. Man får først et stort nedslag i statsindkomstskatten under visse forudsætninger, således som de, der kender disse regler, vil vide, og så får man oven i købet et 60 pct.s nedslag i sin formueskat, hvorved man altså samlet set kan komme længere ned.

Jeg vælger trods alt at tro, at det er en teknisk fejl ved forslaget, men hvis det ikke er det, må jeg sige, at det synspunkt, at formueskatteyderne har betalt for meget, i hvert fald er blevet spillet til sin yderste grænse, når de nu altså skal have penge tilbage for at have formue.

Det andet, jeg vil sige om forslaget, er, at man, når man taler om hovedaktionærproblemer, er tilbøjelig til at mene, at det altid vedrører noget med produktion, noget, der er samfundsgavnligt, og noget, der giver investering. Men man kan godt som ganske almindelig velhavende, der måske har arvet en obligationsbeholdning på 10 mio. kr., sætte sig selv på selskab, få den formueskattelettelse, der følger af dette her, samle pengene op i selskabet, vente i 7 år og derefter i alt få en skattebesparelse på 1,1 mio. kr. Jeg er ikke klar over, om alle de, der står bag det foreliggende lovforslag, har ment, at det også var meningen med at lempe formueskatten for hovedaktionærer.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Sagligt er det uanstændig underlødigt, at hr. Lykketoft og Socialdemokraterne nu igen, når man behandler et forslag om statens finanser, hvad enten det er indtægter eller udgifter, spiller på, om det i forhold til den bestående tilstand er en bevægelse i den ene eller den anden retning. Det forudsatte, at vi havde det bedste af alle samfund som udgangsposition, og at en bevægelse i sig selv derfor er noget at kritisere.

Det, det gælder om for os i Folketinget, er, at vi forslag for forslag når frem til den rimeligste løsning på det pågældende problem, uanset hvordan den gældende tilstand er. Hvis situationen, som det vitterlig er tilfældet, er den, at der her er en gruppe, som ud fra samfundets betragtninger bliver urimeligt behandlet i øjeblikket, og dette bevirker, at der ikke bliver oprettet måske 50.000 produktive arbejdspladser, eller hvor meget der nu kan være tale om, og vi så får